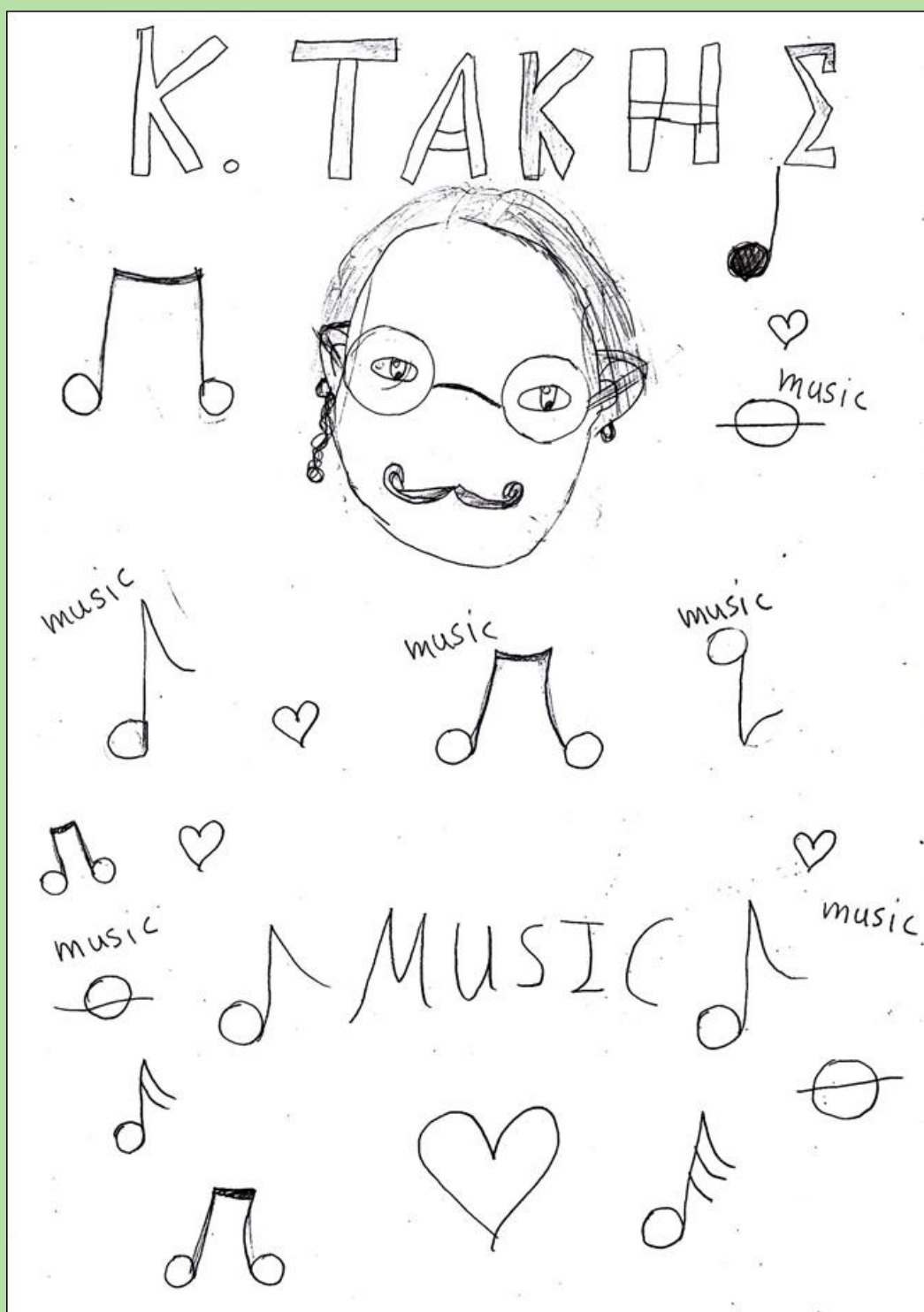

Τάκης Φραγκούς: Η Μουσική είναι τα πάντα!

Συνέντευξη με τον Τάκη Φραγκούς, έμπειρο μουσικό, με πολλές εμφανίσεις και συνεργασίες στην Αθήνα, την Ελλάδα και τον κόσμο, εμπνευστή και διοργανωτή του Φεστιβάλ των Τριών Φεγγαριών κάθε καλοκαίρι στη Λέρο.

Ο «κύριος Τάκης» κάνει μαθήματα Μουσικής εδώ και πολλά χρόνια στη Λέρο, όπου μένει μόνιμα με την οικογένειά του από το 2011. Οι μαθητές του παρουσιάζουν τη δουλειά τους σε συναυλίες που προετοιμάζονται και διοργανώνονται δύο φορές το χρόνο.

Εικόνα:
Σοφία
Σιφουνιού,
Ε' 2

Τη συνέντευξη πήραν με πολλή χαρά οι μαθήτριες της **Ε' 2** τάξης του σχολείου μας **Ειρήνη Χονδρόγιαννου** και **Σοφία Σιφουνιού**, που είναι και μαθήτριες μουσικής του κύριου Τάκη. Ετοίμασαν οι ίδιες από πριν τις περισσότερες ερωτήσεις αλλά προέκυψαν μια-δυο ακόμη από τη ροή της συνέντευξης.

Επιμέλεια: Ουρανία Καραλή

Παιδιά: Λοιπόν... Πότε αρχίσατε τη μουσική;

Τάκης Φραγκούς: Τη μουσική την ξεκίνησα πολύ πολύ μικρός. Μ' έβαλε η μητ μητέρα μου γύρω στα επτά. Δεν είχε κανείς καμία σχέση με τη μουσική στο σπίτι αλλά, μάλλον επειδή τής άρεσε εκείνης, μ' έβαλε να ξεκινήσω από επτά χρονών.

Π.: Ποιος ήταν ο δάσκαλός σας ή η δασκάλα σας;

Τ. Φ.: Δασκάλα είχα, την κυρία Σοφία Τριανταφύλλου. Τη θυμάμαι σαν τώρα, μία καταπληκτική γυναίκα. Ήτανε στο Εθνικό Ωδείο της Νίκαιας, που πήγαινα τότε, πολλά χρόνια πίσω.

Π.: Οι μαθητές σας καταλαβαίνουν το χιούμορ σας;

Τ.Φ.: Ωραία ερώτηση! Νομίζω ναι. Μετά από λίγο καιρό γνωριμίας, όταν αλληλογνωριστούμε δηλαδή, νομίζω το καταλαβαίνουν. Όσοι δεν το καταλαβαίνουν, φεύγουνε.

Π.: Τι θα λέγατε στα παιδιά που δεν πιστεύουν ότι θα τα καταφέρουνε;

Τ.Φ.: Θα έλεγα μάλλον ότι ο,τιδήποτε μπορεί να γίνει, να το καταφέρουμε με τη δουλειά, με την επιμονή, με την προσπάθεια. Το βασικό είναι να υπάρχει θέληση για να καταφέρουμε κάτι. Αυτό είναι το βασικό οικοδόμημα της επιτυχίας. Το βασικό συστατικό της επιτυχίας [είναι] να θέλουμε να καταφέρουμε κάτι. Αν θέλουμε -μπορούμε δεν μπορούμε- με την προσπάθεια... Έχω δει παιδιά που δεν μπορούσανε να παίξουν τίποτα, να μάθουν τίποτα να έχουν γίνει πάρα πολύ καλοί μουσικοί γιατί δούλεψαν πολύ.

Π.: Πώς νιώθετε όταν βλέπετε τους μαθητές σας να ανθίζουν και να μαθαίνουν συνέχεια και κάτι παραπάνω;

Τ.Φ.: Εντάξει! Αυτό είναι η μεγαλύτερη ικανοποίηση που μπορεί να νιώθει κάποιος. Και δεν το λέω επειδή είμαι δάσκαλος, το λέω επειδή είμαι σα χαρακτήρας έτσι. Για μένα είναι πολύ μεγάλη ικανοποίηση το να μπορώ να βλέπω ότι αυτά που δουλεύουμε, αυτά που στοχεύουμε γίνονται πραγματικότητα με τα παιδιά. Το ξέρετε κι εσείς άλλωστε, που δουλεύουμε μαζί στα μαθήματα, στις παραστάσεις... Είμαι πάρα πολύ ικανοποιημένος, χαίρομαι!

Π.: Πώς αποφασίσατε να γίνετε μουσικός;

Τ.Φ.: Νομίζω ότι κανείς δεν αποφασίζει να γίνει μουσικός, δε λέει «θα ξυπνήσω μια μέρα και θα γίνω μουσικός». Είναι κάτι που έρχεται. Ξεκίνησα να μαθαίνω μουσική και, σιγά-σιγά στην πορεία, ανακάλυψα ότι αυτό είναι το επάγγελμα που μου ταιριάζει. Έτσι, αποφάσισα σιγά-σιγά να δώσω όλο το βάρος εκεί και ν' ασχοληθώ μ' αυτό που αγαπούσα. Οπότε, αναπόφευκτα, έγινα μουσικός.

Π.: Πόσο αγαπάτε τους μαθητές σας από το ένα μέχρι το δέκα;

Τ.Φ.: Τούς αγαπάω και τους εκτιμάω... δέκα με τόνο! Είναι κομμάτι της δουλειάς μου οι μαθητές μου, είναι κομμάτι δικό μου δηλαδή, δεν είναι κάτι ξένο. Το ξέρετε, άλλωστε, εσείς. Δουλεύουμε εδώ πέρα ώρες ατελείωτες...

Π.: Πώς νιώθετε όταν είστε στην εκδήλωση που κάνετε και βλέπετε τα παιδιά;

Τ.Φ.: Νιώθω πάρα πολύ υπερήφανος και πολύ ικανοποιημένος, γιατί βλέπω ότι ένα κομμάτι της δουλειάς μου, το βασικό κομμάτι της δουλειάς μου, που είναι η διδασκαλία, βρίσκει σάρκα και οστά με τους μαθητές. Είμαι πολύ υπερήφανος!

Π.: Πώς νιώθετε για τη μουσική;

Τ.Φ.: Πώς νιώθω για τη μουσική... Ναι... Η μουσική είναι ίσως, κατά τη γνώμη μου, μία Τέχνη που έχει τα πάντα. Πρέπει να είναι σε εγρήγορση όλες σου οι αισθήσεις, για να μπορείς να παίξεις. Και το σώμα επίσης, γιατί συμμετέχει και το σώμα, τα χέρια μας είναι κομμάτι του σώματός μας. Και, επίσης, η μουσική είναι «προίκα» μας, είναι κάτι που είναι δικό μας, δε μάς το παίρνει κανείς. Μπορούμε να εξωτερικεύουμε τα συναισθήματά μας, τη χαρά μας, τη λύπη μας, τη στεναχώρια μας... Μπορούμε να την πάρουμε στο δωμάτιο μας μαζί μας για να μη μάς ενοχλήσει κανείς, είναι η μοναχική μας παρέα... Είναι τα πάντα η μουσική και θα το δείτε στην πορεία.

Π.: Πώς νιώθετε όταν ένα παιδί σάς έχει πρότυπο;

Τ.Φ.: Εντάξει... Πώς να νιώθω;... Πολύ ωραία νιώθω όταν ένα παιδί μου δίνει αυτή την αίσθηση. Δεν ξέρω αν κάνω για πρότυπο... αλλά με εκάνει να αισθάνομαι πολύ καλά αυτό.

Π.: Ποιο ήταν το πρώτο όργανο που μάθατε;

Τ.Φ.: Κλασική κιθάρα. Ήταν το πρώτο όργανο που έκανα στο Ωδείο. Έφτασα στο επίπεδο Πτυχίου και μετά άλλαξα και πήγα στο κοντραμπάσο, αρκετά αργότερα δηλαδή.

Π.: Με ποιους διάσημους συνθέτες έχετε συνεργαστεί;

Τ.Φ.: Καλά, γι' αυτό μπορώ να μιλάω ώρες! {Γέλια} Κάνω αυτή τη δουλειά πάρα πολλά χρόνια, σχεδόν τριανταπέντε χρόνια... Είχα τη χαρά και την ευτυχία να δουλέψω και με τους παλιούς συνθέτες, με το Ξαρχάκο, με τον Μίκη τον Θεοδωράκη, με τον Μαρκόπουλο, με τον Μούτση, με τον Λουκιανό Κηλαηδόνη, με τον Χρήστο Νικολόπουλο...

Π.: Δε θα τελειώσουμε ποτέ άμα συνεχίσετε!

Τ.Φ.: ... αλλά και με πολύ νεότερους συνθέτες, με τον Ορφέα τον Περίδη, τον Φοίβο Δεληβοριά, τη Μελίνα την Κανά, τη Γιώτα Νέγκα και... και... και...

Π.: Πείτε μας τι θα συμβουλευάτε ένα παιδί που θέλει να αρχίσει μουσική, πώς θα τα καταφέρει;

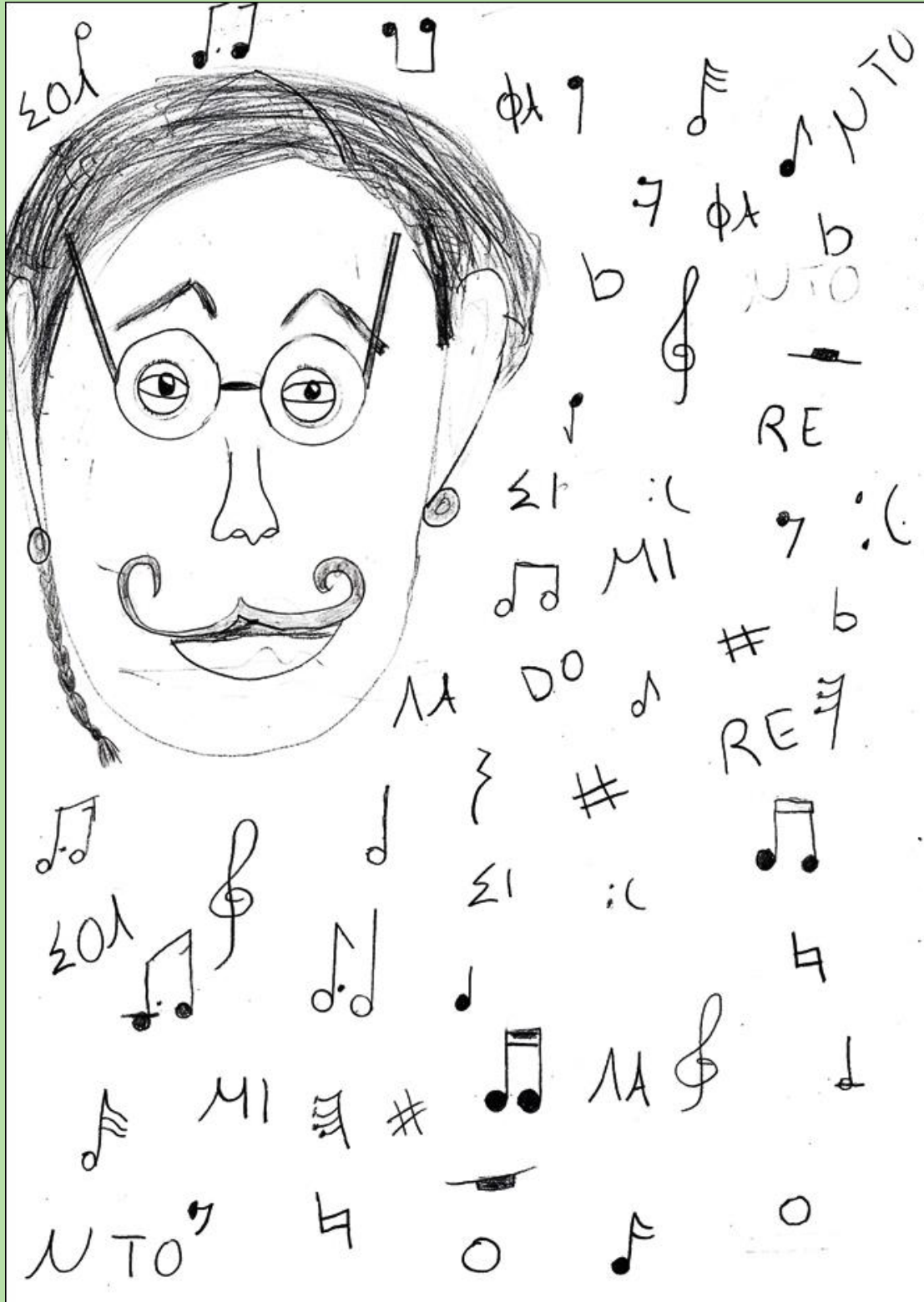
Τ.Φ.: Εγώ δε θα 'λεγα τίποτε άλλο παρά μονάχα: δουλειά! Βέβαια, για να δουλέψει κανείς, για να κάνει κάτι, πρέπει να τού αρέσει! Η μουσική είναι πολύ ωραία, όταν τη βλέπουμε απ' έξω αλλά, εσείς που κάνετε, γνωρίζετε τι δουλειά έχει, τι κόπο και τι ταλαιπωρία. Δεν έχω να πω κάτι παρά μονάχα: δουλειά και εμπιστοσύνη στις δυνάμεις σου. Όλοι μπορούν να τα καταφέρουν, να κάνουν κάτι. Χωρίς δουλειά δε γίνεται τίποτα πουθενά, όχι μόνο στη μουσική.

Δυο λόγια από τα παιδιά

Σοφία: Τις προάλλες μού έλεγε κάτι ο πατέρας μου. Όταν πηγαίνουμε στις [μουσικές] εκδηλώσεις, πάντα μού λέει στ' αμάξι ότι θαυμάζει πάρα πολύ αυτούς που μαθαίνουν μουσική και μπορούν να καταλάβουν όλα αυτά που είναι γραμμένα στο χαρτί, γιατί στην αρχή, όταν τα βλέπει ένα παιδί, είναι σαν ...Κινέζικα, δεν μπορεί να τα καταλάβει.

Ειρήνη: Κι έμενα, όταν άρχισα τη μουσική, μού φάνηκαν σαν Κινέζικα, όπως είπε η Σοφία. Αλλά μετά, με γέλια και προσπάθεια, τα κατάφερα. Τώρα θα δώσω και την πρώτη Θεωρία. Τη μουσική την έχω αγαπήσει πάντως!

Π.: Ευχαριστούμε πολύ, κύριε Τάκη!

Εικόνα:
Ειρήνη
Χονδρόγιαννου,
Ε' 2